

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๖ [เช้า]

ก่อกกรรมก่อเวรมันเป็นลูกโซ่

เมื่อคืนนี้ก็ได้พูดกับท่านทองแล้วนะ เจตีย์นี่เราก็จะปล่อยมือไม่ได้ละ เพราะ วัตถุประสงค์การมาเป็นวัตถุประสงค์ศูนย์กลางของพระกรรมฐานทั้งหมด บรรดาที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นเรา นี่สำคัญอันหนึ่ง ท่านพ่อลีก็เป็นลูกศิษย์สำคัญของหลวงปู่มั่นด้วย ซึ่งท่านชมเชยอยู่เสมอตลอดมา เจตีย์จะบรรจุทั้งพระบรมธาตุ ทั้งพระสาวกทั้งหลาย ตลอดครูบาอาจารย์องค์ที่ว่าเป็นเพชรน้ำหนึ่ง ๆ จะเข้าบรรจุในเจตีย์ เพราะฉะนั้นเราในฐานะลูกศิษย์หรือหลานเหลนของท่านจะดูตายไม่ได้ ต้องได้เอากันเต็มเหนี่ยว

นี่ก็ได้พูดกับท่านทองแล้ว จำเป็นอะไร ๆ ทางนี้จะช่วย แต่ที่จะบอกหรือเรียไรหรือบอกประชาชนพี่น้องทั้งหลายในระยะเดียวกันกับเราช่วยชาตินี้ เรบอกตรง ๆ ว่าเราไม่ทำ คือมันจะสับปนกัน ทางช่วยชาติก็เอาทางช่วยชาติ ทางเจตีย์เราจะพิจารณาเป็นพิเศษ ควรจะโอนไปมากน้อย หากจำเป็นเราจะจัดทางนั้นโอนมาเลย บอกท่านทองอย่างนั้น แต่การที่จะบอกหรือเรียไรพี่น้องทั้งหลายสับปนกันกับการช่วยชาตินี้ บอกเราไม่ทำ เราจะจัดไว้เป็นระยะ ๆ แล้วหนุนไปตามความจำเป็น เช่นเจตีย์ควรโอนมาเมื่อไรเราจะโอนมา เรื่องงานที่ทำเจตีย์ให้ทำเลย บอกไม่ให้รอ ให้คนงานทำเต็มไม้เต็มมือเดือนหนึ่งจ่ายเท่าไร ๆ เราจะหามาให้ทัน เรบอกจะหาให้ทัน เป็นแต่เพียงว่าไม่ให้เรียไร คือมันจะสับปนกันยุ่งกัน เราจะแยกไว้เป็นพิเศษ ๆ ทางนั้นจำเป็นแล้วส่งคืนไปเลย ทางนี้จำเป็นก็ออกทางนี้

พูดกับท่านทอง ท่านทองมาหาเมื่อคืนก็พอดีกับปรารภเมื่อเช้าวันนี้ ก็เลยได้ตกลงกันเรียบร้อยบอกว่าให้เป็นทีเบาใจ ให้ครูบาอาจารย์ของเราทั้งหลายให้ท่านหายห่วง ลูกหลานเทิดท่านให้ได้ บอกว่าเรื่องงานทั้งหลายให้ทำเต็มเม็ดเต็มหน่วย เรื่องแรงงานที่จะออกเป็นงวด ๆ เราจะพิจารณาเอง

แทบทุกวัน หน้อยถอดแทบอยู่ทุกวัน ถอดจากทางไหนบ้างไม่รู้ (ลูกศิษย์ : ถอดแทบเหมือนเข้า ๆ ที่หลวงตาเทศน์ที่ท่านสุดใจทำ เขาส่งไปทางคอมพิวเตอร์ ท่านอาจารย์สุดใจก็ตรวจให้ ตรวจในเครื่องนะครับ ถ้าถูกต้องอาจารย์สุดใจก็ออกเป็นตัวหนังสือ ขณะเดียวกันด้านอินเตอร์เน็ตเขาก็ส่งไปลาดหลุมแก้วชินวัตรออกทั่วโลก ท่านอาจารย์สุดใจต้องตรวจความถูกต้องเรียบร้อยก่อน) ใช่ว่าต้องตรวจเสียก่อน คือเวลาออกไปมันเคลื่อนได้นะ มันเคลื่อนจากหลักเดิม มีเคลื่อนได้ จึงต้องให้ผู้ตรวจเสียก่อน ออกมาอ่านให้เราฟัง ไม่เคยมีการแก้หรืออะไร ๆ เลยไม่มี แต่เวลาออกจากรนี้

ไปมันมีนะ จึงต้องได้ระวัง เช่นอย่างเราเทศน์ทางนี้ ไปทางนั้นก็ให้ท่านสุดใจตรวจอีกทีหนึ่ง เพราะท่านสุดใจรู้เรื่องของเราดี การพูดการจาแห่งนักเบาที่ท่านสุดใจเข้าใจเรื่องเรา เพราะเป็นพระปฏิบัติด้วยกัน ถ้าภาคปริยัติกับปฏิบัติไปตรวจกันไม่ได้เรื่อง ภาคปริยัติไปอย่างหนึ่ง ภาคปฏิบัติไปอย่างหนึ่ง ถ้าเป็นภาคปฏิบัติตรวจภาคปฏิบัติเข้าใจทันที อย่างที่ว่ามามีเกี่ยวกับเรื่องภาษาอังกฤษ คนนั้นเก่งภาษาคนนี้เก่งภาษา เก่งภาษาไหนก็ตาม ถ้าไม่เก่งภาคปฏิบัติแล้วจะแปลภาคปฏิบัติไม่ถูกต้องเลย ถ้าภาคปฏิบัติด้วยกันเข้าใจ อย่างท่านปัญญาไม่ค่อยผิดเพี้ยนนะ เพราะท่านปัญญาเป็นภาคปฏิบัติ เวลาท่านถามอะไรมาอย่างนี้เป็นแง่ที่น่าคิดอยู่ทุกแง่ ๆ แสดงว่าท่านเข้าใจ เราก็อธิบายให้ฟัง

ครั้งก่อนก็ดี ครั้งนี้ก็ไม่ได้สังเคราะห์สัตว์เลย เมื่อวานเลยต้องบึ่งไปอยุธยาเลย ตั้งใจเอาอาหารไปเลี้ยงช้าง เอาให้พอเลย คือเขาแบ่งมาเป็นพวกเป็นพักมา เมื่อวานดูเหมือน ๑๕ เชือก จากนั้นเขาเปลี่ยนนี้ออกไป เอาพวกใหม่เข้ามา เราดู เขาให้ตามกำลังของเขา ช้างท้องมันเท่าภูเขา มันจะเอาอึมาจากไหน เพราะฉะนั้นเวลาเราไปเราจึงทุ่มให้เลย เมื่อวานนี้พอ ถ้าเราไปคราวไหนเอาให้พอทุกครั้งเลยละ ช้างนี้ไปหลายหนแล้วนะ ไปให้พอทุกครั้ง ๆ เมื่อวานนี้ถือโอกาสไป เลี้ยงอาหารช้างแล้วกลับมาเลย ไม่ไปไหนละ สงสารสัตว์

สำหรับปลาในระยะนี้ไม่ได้ไปเลยนะ เวลาไม่พอ พูดให้เต็มยศเงินหมุนไม่พอว่างเลย ก็ไม่ทราบจะหมุนทางไหนต่อทางไหนบ้าง โถ ไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ เราเป็นผู้รับผิดชอบในการเงินทั้งหลายจ่ายทางไหน ๆ บ้าง เราเป็นคนสั่ง ๆ มันก็รู้หมดละซิ เพราะฉะนั้นบางทีด้านสัตว์จึงบกบางไป ไม่ได้ให้ก็มี เออ ต้นเดือนมันพอมีเงินเท่าไรแล้วให้เลย เพราะเป็นต้นเดือน ถ้าไม่มีไปถึงขั้นส่งมาที่หลัง หมานี้ไม่มากนักละ ไปเป็นประจำเดือน ปากเกร็ด ๑ แสน ที่นี่แสนหกสำหรับหมา นอกนั้นยังไม่ให้ เขาขอมาเหมือนกัน แต่เรากำลังไม่พอ พวกหมาพวกอะไร เราให้เฉพาะเท่าที่ให้มาแล้วเสียก่อน กำลังไม่พอ

ทางด้านเพชรบูรณ์ก็สองด่าน อันนั้นก็ไปส่งให้ประจำเดือนเลยนะ ทุกเดือนเลย ตั้งแต่เราไปสร้างตึกใหญ่ที่โรงพยาบาลหล่มสักมา จากนั้นมาแล้วก็ให้มาเป็นประจำ เพราะที่เราผ่านไปผ่านมาเราดูสภาพความเป็นอยู่ของเขา ผ่านไปผ่านมา เขาไม่รู้เราแหละว่าไปยังไงมายังไง หลังจากนั้นมาแล้วที่นี้ไปส่งให้เป็นเดือน ๆ พวกข้าวเจ้า พวกปัจจัย มันหลายครอบครัว ๒๗ ครอบครัว ครอบครัวละหนึ่งถุง ๆ ดูเหมือนถุงละ ๑๒ กิโล หรือ ๑๕ กิโล ให้ได้ทุกครอบครัวเสมอกัน พอตรรถเราก็เต็มพอดีเลย นี่ไปเดือนละครั้ง ๆ จนกระทั่งได้ช่วยมากมายเพิ่มเข้าไปอีก

ที่เคยเรียนให้ทราบไฟฟ้าแรงสูงบ้าง เจาะบาดาลให้บ้าง แล้วสร้างบ้านพัก ตำรวจหลังใหญ่บ้าง ทำโรงรถให้ยาวเหยียดบ้าง ทำห้องน้ำห้องส้วมให้ใหญ่โต เหมือนกัน อันนี้ก็เป็นล้านกว่า ช่วยไปทุกแห่งทุกหน ในเขตน้ำหนาวบริเวณนั้น เราซื้อ ที่ให้เป็นหมื่นไร่นู่นนะ คือที่นั่นเป็นต้นน้ำไหลไปทางจังหวัดเลย เขาเรียกแม่น้ำเลย ออกจากนี้ ไหลไปที่ต่างๆ จากจุดนี้ เป็นต้นน้ำ พอตีเราไปนั้นเขาเล่าให้ฟัง สืบถาม ชัดเจนแล้วเราก็เลยซื้อให้หมดแถมนั้น ให้เป็นต้นน้ำ

พอซื้อแล้วก็ให้พระอยู่เป็นวัดในที่ต่าง ๆ ห่างกันมาก เพราะมันกว้างขวางด้วย แล้วก็ให้ฝ่ายทหารรักษาช่วยด้วย เรื่อยมาจนกระทั่งปานนี้ แถมนั้นก็กว้างขวางมาก ป่าไม้ ที่สมบูรณ์พูนผล ซึ่งไม่มีใครแตะต้องได้เลย เพราะอำนาจของทหารด้วย และเป็นเรื่อง ที่ของเราซื้อไว้เพื่อแผ่นดินด้วย และให้ทหารผู้รักษาด้วย มันก็เลยปลอดภัยมาตลอด ถ้ามดุมไม่มีใครไปแตะนะ คือทหารเขารักษาดี เขาก็อ้างว่าเป็นของเราด้วย เขาก็เป็นคน รักษาชาติด้วยจึงไม่มีใครไปแตะนะ อันนี้กว้างขวางมาก ซื้อไว้เพื่อชาติไทยของเรา

หลวงตานี้ตายเมื่อไรมันก็ได้สนใจกับอะไรละ อย่างเวลานี้สนใจกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ช่วยเติมกำลังความสามารถ พอผ่านจากนี้ไปแล้วเราไม่สนใจกับอะไร ปล่อยหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือติดใจในสามแดนโลกธาตุนี้ผ่านเลย นี่ที่ได้เทศนาว่าการ ให้พี่น้องทั้งหลายฟังมาตลอดด้วยความเข้มข้นในจิตใจนี้ ออกมาจากจิตใจจริง ๆ ผู้ฟัง จึงไม่ควรฟังแบบจิตจางนะ เทศน์นี้เทศน์ไม่ได้เทศน์จิตจาง เอาของเลิศของเลอมา เทศน์ให้ฟัง ผู้ฟังจึงควรฟังด้วยจิตใจจดจ่อ นำไปปฏิบัติให้เป็นสารประโยชน์แก่ตน เท่าที่ควรนะ

อย่าสักแต่ว่าฟัง ฟังแล้วก็เลอะ ๆ เทอะ ๆ ตามเดิม มันก็ไม่มีอะไรเรื่องเป็น ความหมายของชาวพุทธเรา มีครูมีอาจารย์ก็มีไว้อย่างนั้นแหละ มีไว้โก้ ๆ หลวงตาเป็น อาจารย์ท่านทั้งหลาย ไม่ได้มาเป็นอาจารย์แบบโก้ ๆ บอกทุกสิ่งทุกอย่าง ผิดถูก ประการใดบอกเลยเชียวนะ เพราะสิ่งที่เป็นภัยเป็นจริง ๆ สิ่งที่เป็นคุณก็เป็นจริง ๆ จึง ได้เตือนเสมอ เวลานี้เรากำลังหมุนตัวกับชาติของเรา หลวงตาก็อุตสาหะพยายามเติม กำลังความสามารถ เมื่อผ่านนี้ไปแล้วมันเป็นเองนะ ปล่อยพริบเลยไม่มีอะไรเหลือ ไม่ เป็นกังวลยุ่งเหยิงกับอะไร ปล่อยเลย ปล่อยอย่างแบบที่ว่า ไม่มีอะไรที่จะเข้าไปทำลาย กฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่มีเลย มีแต่ธรรมชาติล้วน ๆ เท่านั้น

นี่ผลแห่งการปฏิบัติความดีงามทั้งหลายได้เป็นลำดับลำดับไป จนกระทั่งถึงที่สุด แห่งความมุ่งหมายของเราตั้งพระพุทธรูปเจ้าพระอรหันต์ท่านได้ นั่นถึงจุดแห่งความมุ่ง หมายของธรรมอย่างแท้จริง หลุดพ้นจากทุกข์โดยประการทั้งปวง ให้พยายามทุกคน ๆ เรื่องความขี้เกียจขัดข้องภายในใจในการสร้างความดีมันมีอยู่ทุกหัวใจ เพราะหัวใจเป็น

คลังของกิเลส เวลาเราจะสร้างคุณงามความดีมันจะกีดขวางทุกอย่าง ส่วนมากล้มไปตามมัน ความดีเลยไม่ติดใจก็มีแต่ความชั่ว ความชั่วกับความทุกข์เป็นคู่กัน มันก็มีแต่ความทุกข์

ภพไหน ๆ ให้อุหัวใจเรานะ เรื่อยไปดุมืดดูแจ้ง มืดแจ้งมีมากก็กัปกัลป์มีอย่างนี้ พวกนี้ไม่ได้ตกรอก ไม่ได้ไปสวรรค์ ไม่ได้มีไฟไปเผาเขาได้ ไม่มีน้ำไปดับเขาได้แหละนะ แต่หัวใจเรานี้เป็นได้ไม่สงสัย ตกรอกได้ ไปสวรรค์ชั้นพรหมได้ จิตดวงเดียวนี้แปรสภาพเป็นรูปร่างต่าง ๆ ได้หมด จิตดวงนี้ อำนาจแห่งกรรมแทรกเข้าไปเท่านั้นมันแปรสภาพให้เป็นอะไรเป็นไปทั้งหมด เรื่อยเข้าใจว่าเคยเกิดเป็นอะไรจะเกิดเป็นนั้นอย่าเข้าใจผิดนะ การกระทำของเราไม่ได้ทำแบบเดียว ทำดีทำชั่วก็ไม่ได้ทำแบบเดียว ทำหลายแบบหลายฉบับ ผลที่เกิดขึ้นมาไปทางดีก็ไม่ได้ไปแบบเดียว ไปทางชั่วก็ไม่ได้ไปแบบเดียว ไปตามอำนาจแห่งกรรม จึงต้องระมัดระวังเรื่องกรรมให้ดี

แล้วการสร้างความดีให้เป็นพื้นฐานของชาวพุทธเรา ขอให้พี่น้องทั้งหลายอย่าปล่อยวางนะ ถ้าปล่อยวางความดีเมื่อไรแล้ว เรียกว่าหมดที่พึ่งเป็นระยะ ๆ ไปเลย ที่พึ่งก็ไม่สืบทอดกัน ถ้าความดีมีสืบทอดกันแล้วที่พึ่งความอบอุ่นใจของเราในภพชาติต่อไปนี้จะสืบทอดกันไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหลุดพ้นเลย นั่นหมดปัญหาโดยประการทั้งปวง เราเป็นห่วงมากนะ เป็นห่วงพี่น้องทั้งหลาย เป็นห่วงจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา เพราะฉะนั้นการพูดถึงมีทั้งเด็ด ทั้งเผ็ด ทั้งร้อน มีทั้งธรรมดา ที่ควรจะออก ออกได้ไม่คำนึงว่าหนักไปเบาไป เราถือเอาเนื้อธรรมที่เหมาะสมกับผู้รับไปเป็นประมาณ ควรจะรับได้มากน้อยเพียงไรให้เป็นหน้าที่ของผู้รับไปเอง ๆ เราเทศนาว่าการให้รับเอาตามความสามารถของตัวเองเท่านั้น จึงได้อุตสาหะพยายาม

นี่เทศน์ก็เทศน์ทุกวัน ๆ เห็นไหมล่ะ อยู่ไหนเทศน์ทุกวันออกทั่วโลก ๆ เราก็ไม่เคยคิดมันก็เป็นอย่างนี้จะให้ทำยังไง ออกทั่วโลกไปเลย อย่างเทศน์เวลานี้มันก็ออกออกก็ออกเข้าสู่หัวใจคน นอกนั้นไม่เข้านะ ดิน ฟ้า อากาศ ท้องฟ้า มหาสมุทร เรื่องธรรมดาเรื่องธรรมไม่เข้า เข้าหัวใจคน หัวใจคนฟัง ดีชั่วเข้าหัวใจคน ไม่ได้เข้าที่อื่นเพราะฉะนั้นจึงต้องคัดเลือกด้วยดีก่อนจะทำอะไร ๆ ก็ดี อย่าสักแต่ว่าทำแล้วทำเล่า สุขเอาเผากิน อะไร ๆ ก็เอากิเลสไปปล้าง ๆ อย่างง่ายตายที่สุด อยากทำอะไรมันจะเป็นบาป บาปไม่มี นั่นเอาแล้วนะทำแล้วเต็มเหนี่ยว บาปไม่มีทำเอาเสียเต็มเหนี่ยว อยากทำชั่วแต่ชั่วนั้นว่าบาปไม่มี ทำเสียเต็มเหนี่ยว เป็นบาปเต็มเหนี่ยว ว่าบุญไม่มีก็มันไม่ อยากทำบุญ มันไม่สนใจ ก็เล่นแต่บาปอย่างเดียว ไปภพใดชาติใดมีแต่ภพชาติของตัวเองที่สร้างกรรมสร้างเวรต่อตนเองไว้ เป็นแต่กองทุกข์ทั้งนั้นเราต้องการนักเหนือพิจารณา

ตั้งแต่เราเดินไปนี้เรายังอยากเปลี่ยนบรรยากาศ ตรงแถวนี้อากาศไม่ดี ป่านนี้ดี ป่านนี้ไม่ดีเรายังคัดเลือกว่าไง ทีนี้ภพชาติของเราภพไหนก็ภพไหนซิ ถ้าไม่มีความดีเป็น ภพพื้นไฟทั้งนั้น เราควรจะคัดเลือกตั้งแต่เป็นมนุษย์ เวลานี้คัดเลือกได้นะ ความดีชั่ว อยู่กับเรา เราคัดเลือกได้ ถ้าเราคัดเลือกไปทางความดีแล้วผลจะปรากฏแต่ความดี ๆ ถ้าเลือกทำตั้งแต่ความชั่วไปที่ไหนผลมีแต่ความชั่ว ๆ

ตั้งแต่ผู้เลิศเลอแล้วนะ ผลวิบากกรรมของท่านที่ยังครองอยู่ เวลาท่านมีชีวิตอยู่ ยังต่างกันเหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ เป็นพระอรหันต์ด้วยกัน อันนั้นเลิศเลอเสมอกัน แต่ เครื่องประดับท่านที่ทำความปรารถนาไว้มากน้อยต่างกันนั้น ก็แสดงความต่างกัน เป็น พระอรหันต์ด้วยกัน องค์กรนี้เลิศเลอไปทางนี้ ๆ องค์กรนี้เลิศไปทางนี้ เดินไปทางนี้ เป็น อย่างนั้นนะไม่ได้เหมือนกัน ถ้าองค์ไหนเด่นทางไหนในการสร้างความคิดของตัวเองมา ไปที่ไหนความคิดของตัวเองจะออก เป็นแม่เหล็กเครื่องดึงดูดความดีทั้งหลายให้เด่นไป เรื่อย ๆ

ถ้าคนไหนไม่ทำความดีมันก็มีแต่ความชั่ว แต่พระอรหันต์ท่านความชั่วท่านก็มี แต่จิตท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านเป็นได้เหมือนกัน อย่างพระโมคคัลลาน์ถูกโจรเขามา ก็ เพราะกรรมที่ฆ่าพ่อฆ่าแม่ นั้นมันก็ติดตามกัน แต่ติดได้แค่ร่างกาย ใจท่านพ้นแล้วติด ไม่ได้ ก็แสดงผลติดตามอยู่ในแดนสมมุติ นอกจากพ้นสมมุติไปเท่านั้น แล้วผล ทั้งหลายไม่ติดตาม ติดตามเฉพาะในแดนสมมุติ พระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน เวลาทรง ลำบากตรึงไหนพระองค์ทรงแสดงอดีตให้ทราบ ทรงสมบุรณ์พูนผลตรงไหน สะดวกสบายตรงไหน พระองค์ก็ทรงแสดงให้ทราบตามวิถีกรรมที่พระองค์เคยพา ดำเนิน

นี่เราเป็นอย่างนี้เพราะแต่ก่อนเราเป็นอย่างนั้น เราเป็นอย่างนี้เพราะแต่ก่อนเรา เป็นอย่างนั้น คือมันมีร่องรอยมาก่อนจะเป็นผล ปรากฏมาจากร่องรอยแห่งการกระทำ ของตัวเอง ล่วงไปแล้วก็เป็นร่องรอยมาติดตัว ๆ เพราะตัวเป็นผู้ทำ นี่ละให้พากัน ระมัดระวังนะพี่น้องทั้งหลาย อย่าให้กิเลสกล่อม กล่อมเอาเสียจนหมด เวลานี้อรรถ ธรรมของพระพุทธเจ้าที่เลิศเลอมาแต่กาลไหน ๆ กำลังถูกเหยียบย่ำทำลายจากกิเลส ตัณหา ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ความไม่รู้จักประมาณเหยียบย่ำทำลาย อรรถธรรมความดี งามที่จะเป็นที่ปลงแห่งความสงบร่มเย็นไม่คอยมีนะเวลานี้ ต่างคนต่างดิ้นต่างดิ้นตลอด แล้วความทุกข์ก็เป็นไปตามความติดดิน

ถ้ามีธรรมแล้วไม่ติดเกินไปคนเรา ถ้าไม่มีธรรมติดตลอด ดิ้นตลอด มหาเศรษฐี ก็ดิ้นสุดเหวี่ยงถ้าไม่มีธรรมดิ้นสุดเหวี่ยง ทุกข์สุดเหวี่ยงเหมือนกัน กับคนทุกข์คนจนที่ กระเสือกกระสนเพื่อความหลุดพ้นจากความยากความจนก็ดิ้น ทีนี้ก็ทุกข์สุดเหวี่ยง ผู้มี

แล้วความมีก็ไม่พอ อยากมี อยากดีอยากเด่นยิ่งกว่าเขา แข่งหน้าแข่งหลังกันไป แล้วมันก็ทุกข์เหมือนกันหมด นี่คือกิเลสพาแข่ง กิเลสพาแข่ง แข่งดีแข่งเด่น แข่งพินแข่งไฟต่อกัน ให้เราระวังกันนะ ธรรมพระพุทเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ การกระทำอยู่กับตัวเอง ไม่ครีไม่ล้าสมัยไปไหน เราเป็นผู้ทำอยู่ทุกวี่ทุกวัน กรรมดีกรรมชั่วจะเกิดอยู่กับเราตลอดแล้วใจเป็นผู้เก็บรักษาอันนี้นะ อะไร ๆ หาย มันไม่ได้หายอยู่ที่ใจ

เราเคยเห็นในตำราไม่ใช่เหรอ พระพุทเจ้าทรงแสดงเรื่องใด ท่านจะยกอดีตของท่านมา เป็นอย่างงั้น ๆ มาก่อน วิธีของญาณจะรู้ทันที ปีนี้ฟังถึงเลย ถึงกรรมที่ท่านทำ ปัจจุบันนี้เราทำกรรมนั้นไว้ ดีก็ดี ชั่วก็ดี ไม่ใช่มาลอย ๆ มาจากสาเหตุที่ได้ทำไว้แล้ว ๆ ให้พากันระมัดระวัง พอพูดอย่างนี้เป็นเรื่องจะตำหนิติเตียน พระบวชมาในวัด เข้ามาอยู่เป็นพระแล้วกิเลสมันไม่บวชละซี บวชแต่เรา กิเลสมันไม่บวช ไปไหนจับหัวใส่เข้าไปหากิเลส ครั้นแล้วไปพบผู้หญิงคนหนึ่ง เห็นไหมละ ไปเผชิญหน้า แวะเข้าไปฉันทน้ำในบ้านนั้นก็ไปเจอผู้หญิง

ผู้หญิงคนนี้เคยเป็นเมีย เห็นไหมละ ปีเข้าติดแล้ว พอไปเห็นติดแล้ว มาถึงวัดยุ่งเหยิงวุ่นวายจะตาย แต่ยังดิ้นะพระแต่ก่อนท่านยังเปิดนะ เปิดเผย “เป็นยังงี้วันนี้ท่านถึงโศกเศร้าเหงาหงอยผิดธรรมดา” “ก็โศกเศร้ายังไง เมื่อวานนี้เดินทางมาหัวน้ำเป็นกำลัง เลยแวะเข้าไปนั่น มีผู้หญิงสาวคนหนึ่งตักน้ำมาให้ฉัน ผู้หญิงคนนั้นมองดูเราก็ตาค้างหลับไม่ลง เรามองดูผู้หญิงคนนั้นก็ตาค้างหลับไม่ลง” แต่เวลากลับมาวัดผู้หญิงคนนั้นเป็นบ้าหรือไม่เป็น แต่พระองค์นี่จะเป็นบ้า

พระพุทเจ้ารับสั่ง “เธอยังไม่รู้อีกเหรอ” นี่ส่วนดิ้นะ เราพูดถึงส่วนช้านะ “ผู้หญิงคนนั้นมันเคยคบกับผู้ชายคนอื่น แล้วหาอุบายวิธีฆ่าเธอตายไป เพราะหญิงคนนี้ แล้วทำไมมารักกันอีก ครั้งนั้น ๆ โละเข้าไป พระองค์นั้นสลดสังเวชเปิดออกเลย ถ้าไม่ใช่พระพุทเจ้านี้ตายอีกนะ แล้วฝ่ายดีก็แบบเดียวกัน เห็นกันก็พินกันเลย อย่างที่เราเคยพูด เอาย่อ ๆ เมื่อสองสามวันนี้เราก็ตาค้าง เพราะเป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ ผู้ชายคนหนึ่งเป็นเศรษฐี มันมีร่องรอยมาไม่ใช่มาเฉย ๆ

ตั้งแต่เป็นมนุษย์อยู่นั้นเป็นคนนักใจบุญสุนทาน ไม่มีอึดมีอื่นการทำบุญให้ทาน แต่เวลาจะตายสามมีใจหงุดหงิดอะไรไม่มากนัก นั้นละโทษแห่งความหงุดหงิดของใจ ทานจึงว่าจิตเต สงกิลิฏฐะ ทุกุคติ ปาฎิกงฺขา ถ้าจิตเศร้าหมองแล้วทุกุคติเป็นที่หวังได้ แล้วเศรษฐีคนนี้จะเวลาจะตายมีจิตใจหงุดหงิด ตายแล้วไปเกิดในป่า แต่ไม่ไปตกนรกนะ ไปเป็นนายพรานป่าหาล่าสัตว์ หาล่าเนื้อกินในป่า ผู้หญิงคนนี่ที่เป็นภรรยาภิเมยเศรษฐีตายแล้วไปเป็นลูกเศรษฐี กองเงินอยู่กับผู้หญิงคนเดียว ลูกคนเดียว

ไม่เคยเห็นกันนะ ผู้ชายคนนั้นตายแล้วก็ไปเกิดในป่า ทาล่าเนื้อล่าสัตว์กิน ตอน
 เข้านำเนื้อเข้าไปขายในตลาด และตอนบ่ายก็กลับออกมาเข้าในป่า ตอนเช้านำเนื้อมา
 ขายที่ตลาดเป็นประจำ ผู้หญิงคนที่เคยเป็นเมียมาเป็นลูกเศรษฐี อยู่ตึกชั้นสามหรือชั้น
 เจ็ด เราลืม ๆ ทีนี้มองไปเห็นผู้ชายคนนั้น ซึ่งเป็นสามีของตน มองลงไปดูมันต้องใจ
 แล้ว ผู้ชายคนนั้นไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนอะไร เขาก็ไปตามประสาเขา ไปขายเนื้อขายอะไรแล้ว
 กลับออกมา แต่ผู้หญิงคนนี้จ่อดูตลอดเวลา อยู่บนตึกสามชั้น เราจำไม่ว่าสามหรือ
 เจ็ด แต่อยู่ในจุดนี้แหละ แล้วดูทุกวัน

ผู้หญิงคนนี้มีอาการรักขาอย่างเข้มงวดกวดขัน เพราะพ่อแม่มีลูกคนเดียว มีพี่
 เลี้ยงมีคนคอยดูแล ไม่ปล่อยให้ไปไหนง่าย ๆ แหละ ถึงเวลาชายคนนั้นจะออกมานี้แก
 จะคอยไปดู คือมันต้องตาต้องใจตลอดเวลา ทั้ง ๆ ที่ผู้ชายคนนั้นยังไม่รู้ตัวเองเลยนะ
 ไม่รู้ว่าเขาเป็นอะไร พอได้จังหวะทอดสอบดูระยะเวลาเข้าเวลาออกแน่นอนแล้ว วัน
 จะไปก็ขึ้นไปรอดู พอเห็นผู้ชายนั้นชื่อชื่อกวีน แต่ก่อนเขามีล้อมีเกวียนขับออกมา
 ถนน ทางหน้าบ้าน พอถึงระยะทางพอดีเขาก็ปั๊บปลงจากตึกชั้นที่สามเลย ลงมาก็มา
 บอกคนใช้ว่า เรามีอะไรรับตัวเราปวดหนักปวดอะไร หาอุบายปั๊บปลงออกจากนี้ นู่น
 เขาเตรียมประตูออกไว้แล้ว

พอปั๊บออกนี้ผู้ชายคนนั้นขับรถมาถึงนั่นพอดี พอนี้ก็โดดขึ้นเกวียนกับผู้ชาย
 “ขอไปด้วย” “ไปอะไร” “จะไปด้วย” ผู้ชายคนนั้นเอาขึ้นรถไปเลย ก็เลยไปมี
 ครอบครวัด้วยกัน ผู้หญิงคนนี้เป็นถึงชั้นพระโสดา คือเป็นผู้ไม่ห่วงไหวในเรื่องบุญเรื่อง
 กรรม เป็นแต่เพียงว่าราคะตัณหาขันธ์ยังละไม่ได้เหมือนคนทั่ว ๆ ไป นี่ละเขาเลยขึ้นเกวียน
 กับผู้ชายคนนั้นไปเลย ก็ได้เป็นผิวเป็นเมียกันอยู่นั้น แล้วก็ไม่พินที่พระพุทธเจ้าเสด็จไป
 โปรตเอาจนได้ ทั้งลูกทั้งพ่อทั้งแม่สำเร็จเป็นมรรค ผล ขึ้นมาด้วยกัน นี่เห็นไหม ปุพเพ
 นิवास ชาติปางก่อนมันเกี่ยวโยงกัน พระองค์ก็ทรงทราบแล้ว จึงได้แสดงให้เห็น มันไม่ได้
 บอกกันอะไรนะ กรรมมันเป็นอยู่ในจิตใจของทุกคน ไม่มีใครบอกมันก็รู้ มันดึงมันดู
 ของมันเอง นี่ยกตัวอย่างเช่นนี้แหละ

เรื่องดีเรื่องชั่วทำอะไรมามันเป็นร่องรอยมาด้วยกัน ทางชั่วทางดีเป็นร่องรอย
 ความชั่วความดีที่เกี่ยวข้องกันมา มันก็เป็นร่องรอย คนก่อกรรมก่อเวรก็เหมือนกัน ถ้าลง
 ก่อกรรมก่อเวรก็เป็นร่องรอยติดพันกันมา เป็นลูกโซ่ จะก่อกรรมก่อเวรกันตลอดไป ถ้า
 ตัดลูกโซ่ไม่ก่อกรรมก่อเวรเสีย เรื่องกรรมเวรก็ขาดเหมือนโซ่ขาด ท่านจึงแสดงไว้ว่า น
 ทิ เวเรน เวรานิ สมฺมุนฺติสุ กุทาจนํ ตลอดกาลไหน ๆ เวรย่อมไม่ระงับเพราะการก่อ
 กรรมก่อเวรต่อกัน อเวราน จ สมฺมุนฺติ แต่เวรย่อมระงับเพราะการไม่ก่อกรรมก่อเวร
 ต่อกัน มันเป็นสายโซ่ ยิ่งได้ก่อกรรมก่อเวรแล้วเป็นลูกโซ่ไปเลย

คนนี้แก้ลำคนนั้น คนนั้นแก้ลำคนนั้น มีแต่ผูกมัดกันไปเรื่อย เราให้เชื่อการกระทำของเราเป็นร่องรอยทุกอย่าง ๆ เช่น อย่างเราเกิดมาโตขนาดนี้ มันก็มีร่องรอยมา ร่องรอยของเรา ตั้งแต่เป็นเด็กมาพ่อแม่เลี้ยงแทบเป็นแทบตาย อาหารหวานความีเท่าไรหนูนมา ๆ จนเป็นเด็ก เป็นเรา เป็นท่าน มาทุกวันนี้ เราโตมานี้เราอย่าว่าไม่มีร่องรอยนะ ร่องรอยเราคือตั้งแต่เป็นเด็กมาจากท้องแม่ พ่อแม่เลี้ยงดูมาตลอด เติบโตขึ้นมา ๆ มาจนกระทั่งป่านนี้มีร่องรอยมาเป็นลำดับ แล้วการทำดีทำชั่วก็เป็นร่องรอยมาแบบเดียวกัน วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ ต่อไปนี้ให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th